

РЕШЕНИЕ

№ 4953

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110121340
по описа за 2023 година

Предявени са кумулативно обективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответника П. В. В., в качеството му на наследник по закон на В. П. Б., въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес:, като той не е изпълнил насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение. Сочи, че съгласно приложимите общи условия в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 45-дневен срок от датата на публикуване на фактурата на интернет страницата на продавача, като публикуването се удостоверява в присъствието на нотариус и се съставят констативни протоколи. Допълва, че ответникът не е погасил процесните вземания, поради което претендира от него сумите, както следва: 2 607,83 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г.; 534,20 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 30.03.2023 г.; 23,22 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.03.2020 г. до 30.04.2021 г., както и 5,91 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 15.09.2020 г. до 30.03.2023 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на исковата молба – 25.04.2023 г. до окончателното им заплащане. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът П. В. В. не е подал отговор на исковата

молба.

В първото открито съдебно заседание на 14.12.2023 г., чрез процесуалния си представител – адв. Р. Н., оспорва исковете при твърдението, че не е налице облигационно правоотношение между него, респ. неговата майка и ищеца. Сочи, че липсват доказателства за сертифициране и преминат технически преглед на абонатната станция в сградата. Оспорва надлежното въвеждане в експлоатация на уредите за дялово разпределение. Оспорва начина на формиране на цената на топлинната енергия, тъй като е прогнозно начислена, без да отразява реално потребената такава. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на исковете. Претендира и разноски.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – изразява становище, че в рамките на исковия период услугата дялово разпределение е извършвана в съответствие с действащата нормативна уредба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковете за заплащане на цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: облигационно правоотношение с предмет продажба /доставка/ на топлинна енергия между топлофикационното дружество, в качеството му на продавач, и потребителя, в качеството му на купувач; продавачът реално да е изпълнил задължението си да достави твърдяното количество топлоенергия до имота в претендираната стойност и за купувача да е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена, както и, че през исковия период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услуга за дялово разпределение от лице, с което е сключен договор, при което е възникнало насрещно задължение за заплащане на нейната цена.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период/ потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач /страна/ по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. В случая, при съвкупна преценка на писмените доказателства по делото – договор за делба на наследствен недвижим имот от 27.05.1992 г., нотариален акт за собственост на недвижим имот придобит по наследство и делба № 79, том X, нот. дело № 2206/05.10.1992 г., решение № 164/29.05.2002 г., постановено по гр. дело № 3163/2001 г. по описа на СРС, 91 състав, молба – декларация за откриване на партида от 10.03.2003 г. и удостоверение за наследници с изх. № ТД26-922/11.05.2023 г., издадено от Столична община, р-н „Триадица“, съдът приема за установено, че ответникът П. В. В. се явява легитимиран да отговаря за вземанията за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение, касаещи процесния имот. Най-напред, от съдържанието на представения договор за делба на наследствен недвижим имот от 27.05.1992 г. (л. 14-15 от делото) се установява, че в дял и изключителна собственост на В. П. В.а е отреден останалия в наследство от баща ѝ недвижим имот, представляващ партерен етаж от триетажна жилищна сграда, находяща се в, заедно с 1/3 идеална част от общите части на сградата и от дворното място, съставляващо имот с пл. №

302. Действително, въз основа на представеното решение № 164/29.05.2002 г., постановено по гр. дело № 3163/2001 г. по описа на СРС, 91 състав (л. 20-21 от делото) става ясно, че към момента на сключване на договора за доброволна делба В. П. В.а е била в брак с, сключен на 23.03.1980 г., но прекратен считано от 03.07.2002 г., когато видно от отбелязването върху него съдебният акт е влязъл в сила, но доколкото се касае за делба на наследствен имот, съдът приема, че същият е станал изключителна собственост на съделителката по него – арг. чл. 13, ал. 2 СК от 1985 г. (отм., но действащ през релевантния период). На следващо място, фактът на придобиване на процесното жилище от посоченото лице, следва и от съставения впоследствие констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот придобит по наследство и делба № 79, том X, нот. дело № 2206/05.10.1992 г. (л. 10-11 от делото), с който титулярството на правото на собственост върху процесния апартамент също е констатирано, като видно е, че сред представените пред нотариуса книжа е и договорът за доброволна делба, легитимиращ правоимащото лице като негов собственик. Нещо повече, ставайки собственик на апартамент № 1, находящ се в, вх. 1, ет. 1, В. П. Б. (с фамилно име преди развода В.а) е декларирала този факт и пред топлофикационното дружество, подавайки на 10.03.2003 г. молба – декларация за откриване на партида на нейно име (л. 18-19 от делото), отнасяща се именно за описания в исковата молба имот, което също е в подкрепа на извода, че точно тя се явява негов собственик, но също така и, че на него му съответства именно аб. № 208235. По делото не се твърди, а и не се доказва осъществяването впоследствие на други юридически факти, довели до промяна в правата върху процесното жилище, въз основа на което съдът прави извод, че тя е била негов собственик включително и в рамките на исковия период. Ето защо, съобразявайки действащата нормативна уредба в областта на енергетиката и при наличието на установено по делото титулярство на право на собственост в полза на наследодателката на ответника в периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., то именно тя се явява задължено лице за заплащане на разходите във връзка с ползването на топлоснабдения имот в рамките на исковия период. Същата обаче е починала на 03.06.2021 г., т. е. след исковия период, като въз основа на представеното удостоверение за наследници с изх. № ТД26-922/11.05.2023 г. (л. 48 от делото) става ясно, че нейн единствен наследник по закон е ответникът П. В. В., който факт той не оспорва. Ето защо, с оглед разпоредбата на чл. 60, ал. 1 ЗН, в качеството му на наследник по закон на В. П. Б., той следва да отговаря за включените в наследствената маса на наследодателката си задължения, включително и за това за заплащане на топлинна енергия за битови нужди в процесния имот през исковия период.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ облигационните правоотношения между страните се регламентират от публични известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Следователно, приемането на общите условия от абоната става по силата на закона, след изтичане на срока за възражения и/или отправено искане към ищеца за уговаряне на индивидуални такива. По делото нито се твърди, нито се доказва приживе наследодателката на ответника да е възразила срещу прилаганите от ищеца общи условия или да е предложила сключването на индивидуално споразумение с него, поради което и с оглед изложените по-горе съображения, че в рамките на исковия период тя е била собственик на процесния апартамент № 1, съдът прави извод, че между нея и ищеца е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или

чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 от ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая, видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 10.03.2022 г., списък към него и договор № 990/12.03.2003 г. (л. 24-28 от делото), индивидуални справки за топлинна енергия и протокол за отчет (л. 77-79 от делото), а и с оглед изложеното в констативната част от заключението по съдебно-техническата експертиза, в рамките на исковия период услугата по извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода в сградата - етажна собственост, находяща се на адрес:, е била възложена и извършвана от третото лице – помагач -

Съдът намира за неоснователно наведеното от ответника възражение за неизправност на уредите за дялово разпределение. Доколкото по смисъла на § 1, т. 57 от ДР на ЗЕ индивидуалните разпределители на топлинна енергия са средства за отчитане на дяловото потребление на топлинна енергия, които са монтирани след средствата за търговско измерване на топлинна енергия и са част от сградната инсталация и отклоненията към нея, т. е. част от разпределителната мрежа – етажна собственост и доколкото са монтирани в дома на всеки отделен потребител, то те са негова индивидуална собственост. Поради това, ако потребителите са имали възражения относно изправността на индивидуалните уреди за дялово разпределение, те е следвало да се насочат срещу фирмата, монтирала средствата за търговско измерване и е поела гаранционното обслужване, като на продавача на топлинна енергия не могат да се противопоставят възражения, че средствата за дялово разпределение са неизправни и не отговарят на техническите изисквания, заложиени в стандартите.

За установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е изслушано и прието без оспорване от страните заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, от което се установява, че количеството постъпила топлинна енергия в сградата – етажна собственост, находяща се на адрес:, е измервана чрез определено от ЗЕ средство за измерване – общ топломер, който е отчитан в края на всеки месец, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, и са за сметка на топлофикационното дружество. Изяснява се, че през процесния период в имота са начислявани суми за отопление, битово гореща вода и сградна инсталация, като детайлно е посочено как се формират те, достигайки се до крайния извод, че това е ставало съобразно изискванията на действащата нормативна уредба. Така, сумите за отопление са начислявани въз основа на показанията на 4 броя отоплителни тела – за 2020 г., както и на база мощност – за 2021 г., сумите за битово гореща вода са начислявани въз основа на данните от редовно отчетния 1 брой водомер – за 2020 г., както и по 140 литра на денонощие на база 1 брой потребител – за 2021 г. Сумите за топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, са начислявани на база посоченото в т. 6.1.1. от методиката за дялово разпределение към Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. за топлоснабдяването – между абонатите съобразно пълния отопляем обем на имота - 232 куб. м. и този на етажната собственост – 696 куб. м. От техническа гледна точка фирмата за дялово разпределение също е изготвяла индивидуалните изравнителни сметки в съответствие с нормативните изисквания, с оглед на което вещото лице изяснява, че е било отразено реално доставеното количество топлинна енергия и е извършено изравняване между начислената от ищеца и реално дължимата сума. При анализ на протоколите и свидетелствата за метрологична проверка, касаещи исковия период, експертът е достигнал до извод, че общият топломер в абонатната станция е

преминал изискуемите метрологични проверки в съответствие с изискванията на ДАМТН, като от страна на ответниците не са ангажирани доказателства за опровергаване на този извод. В чл. 155, ал. 1 ЗЕ от действащата през процесния период нормативна уредба се предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006 г.; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. Поради спецификата на самостоятелните обекти в сгради – етажна собственост и начина на потребление на топлинна енергия в същите, законодателят е предвидил както монтиране на средства за търговско измерване на количествата топлинна енергия в абонатната станция, така и монтиране след него на индивидуални разпределители на топлинна енергия, инсталирани върху всички отоплителни тела и/или индивидуални топломери за имотите. По този начин е спазен и принципът, залегнал в т. 2 на чл. 13 от Директива 2006/32/ЕО за изготвяне на сметките въз основа на реално енергийно потребление. В случая, според чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ и уговореното в Общите условия, сумите за топлинна енергия за процесния период са начислявани от ищеца именно по прогнозни месечни вноски, за които са издавани фактури, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от дружеството, извършващо дялово разпределение. При съобразяване на резултата от изравнителните сметки, изготвяни в края на всеки отчетен период, експертизата е приела, че стойността на реално доставеното до процесния имот количество топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. възлиза на 2 845,46 лв., представляваща сбор между прогнозно начислените суми по фактури (2 780,14 лв.) и сумите за доплащане от абоната по изравнителните сметки (65,32 лв.), като посочената стойност е без предишни неплатени и просрочени суми и без начисляване на лихви по тях. Ответникът, който носи тежестта, не доказва възраженията си за допуснати нарушения в отчитането на топлинната енергия, което да е довело до завишаване на сумите за топлинна енергия. Нещо повече, по делото не се твърди, а и не се доказва същият да се е възползвал от възможността за отправяне на рекламация (възражения) по отчета на показанията на уредите, да иска допълнителен отчет на уредите или да е оспорил начина на разпределение на топлинната енергия в изравнителната сметка в срока по чл. 70, ал. 8 от горната Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. за топлоснабдяването.

В случая, неоснователно е възражението на ответника, че сумите за топлинна енергия са определени при липса на утвърдени цени, тъй като с решение № 15147/08.12.2020 г. по адм. дело № 172/2019 г. на ВАС, III-то отделение, е отменено решение № Ц-6/07.04.2017 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което считано от 07.04.2017 г. е утвърдено изменение на пределните цени на топлинната енергия. Това е така, тъй като решението на КЕВР регламентира пределните цени за 2-то тримесечие на 2017 г., поради което същите са неприложими при определяне на стойността на потребената топлинна енергия, отнасяща се за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. В случая, релевантна се явява методиката към чл. 61, ал. 1 от Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. за топлоснабдяването, представляваща действащ подзаконен нормативен акт, след като с решение от 26.06.2020 г. по адм. дело № 14350/2019 г. на ВАС, е отменена Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, действала до отмяната на същата, като според заключението по съдебно-техническата експертиза стойността на количеството доставена топлинна енергия е изчислено именно въз основа на действащата през съответната част от исковия период методика към всяка една от

горепосочените наредби съобразно установените от КЕВР цени. Нещо повече, съгласно чл. 195, ал. 1 АПК подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизане в сила на съдебното решение, т. е. занапред. В ТР № 2/27.06.2016 г. на ВАС е разяснено, че съдебното решение, с което се обявява нищожност или се отменя подзаконов нормативен акт, няма обратно действие, поради което с оглед действието занапред на цитираното от ответника решение на ВАС от 08.12.2020 г. съдът приема, че за по-голямата част от исковия период утвърдените от КЕВР пределни цени са били действащи. Ето защо, при така установените количества топлинна енергия, доставени в процесната сграда – етажна собственост, правилното начисляване на топлинната енергия за имота и заключението по съдебно-техническата експертиза, че дяловото разпределение е правилно извършено, съдът приема, че ищецът е доказал количеството на доставена топлинна енергия, стойността на която се определя съобразно установените от КЕВР цени. Възражението на ответника относно липсата на доказателства за надлежното въвеждане в експлоатация на абонатната станция в сградата – етажна собственост е неотносимо, доколкото това е административноправен въпрос, който е ирелевантен при преценката за реално изпълнение на задължението на топлофикационното предприятие да достави топлинна енергия до топлоснабдения имот. При това положение, съдът приема, че изискуемото и дължимо главно задължение за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. възлиза на посочения по-горе размер от 2 845,46 лв., т. е. повече от претендирания от ищеца такъв от 2 607,83 лв., като ответникът не твърди и не доказва плащане на исковата сума. Ето защо, предявеният главен иск за цена на топлинна енергия в размер на 2 607,83 лв., отнасяща се за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, чиято обща стойност не се спори, че се равнява на посочения от ищеца размер от 23,22 лв. В този смисъл са разпоредбите на чл. 36 от действащите общи условия, чл. 61, ал. 1 от Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от общите условия на договорите между и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда - етажна собственост, според които същата се заплаща от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

Ето защо, предвид ангажираните по делото доказателства, ищецът се легитимира като носител на вземането за цена на извършваната услуга дялово разпределение за периода от 01.03.2020 г. до 30.04.2021 г., чиято обща стойност съдът приема, че възлиза на посочената от ищеца сума от 23,22 лв., която също не се твърди и не се доказва да е била заплатена от ответника. Ето защо, предявеният главен иска за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 23,22 лв., отнасяща се за периода от 01.03.2020 г. до 30.04.2021 г., също е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

Всяка една от посочените по-горе главници следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 25.04.2023 г. до окончателното им заплащане.

По искове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на исковете за заплащане на лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: главен дълг; изпадане на ответника в забава и размера на обезщетението за забава.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 11.08.2016 г., относими към релевантния период, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят, а не от публикуването на общата фактура на интернет – страницата на

продавача, както се поддържа от ищеца в обстоятелствената част на исковата молба. Ето защо, за вземанията за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца /така решение № 4273 от 16.07.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 11883/2019 г./ Изчислен по реда на чл. 162 ГПК с помощта на електронен онлайн калкулатор, размерът на мораторната лихва върху претендираната главница от 2 607,83 лв., начислена за периода от 15.09.2020 г. до 30.03.2023 г., се равнява на 680,68 лв., т. е. повече от претендирания от ищеца размер от 534,20 лв. Ето защо, предявеният акцесорен иск за мораторна лихва върху задължението за цена на топлинна енергия в размер на 534,20 лв., начислена за периода от 15.09.2020 г. до 30.03.2023 г., също е основателен и следва да бъде уважен изцяло.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба в съда – 25.04.2023 г. и касаеща процесния период, поради което в тази част акцесорната претенция за сумата от 5,91 лв., начислена за периода от 15.09.2020 г. до 30.03.2023 г., се явява неоснователна и следва да се отхвърли изцяло.

По отговорността за разноските:

Предвид изхода на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски, съразмерно с уважената част от исковете, които възлизат на 534,24 лв. – платена държавна такса, депозит за СТЕ, както и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в минимален размер на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК /изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, с оглед вида и обема на извършената дейност от процесуалните му представители, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъдят сторените по делото разноски, съразмерно с отхвърлената част от исковете, които възлизат на 0,93 лв. – адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представения договор за правна защита и съдействие от 07.12.2023 г. (л. 75 от делото), в който е отбелязано, че същото е заплатено в брой, поради което има характер на разписка.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА П. В. В., ЕГН *****, с адрес:, ет. 1, да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ, сумата от **2 607,83 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес:; сумата от **23,22 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.03.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на исковата молба – 25.04.2023 г. до окончателното им заплащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **534,20 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 30.03.2023 г.

ОСЪЖДА П. В. В., ЕГН *****, с адрес:, ет. 1 да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **534,24 лв.**, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление: да заплати на П. В. В., ЕГН *****, с адрес:, ет. 1, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **0,93 лв.**, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на третото лице – помагач на страната на ищеца –

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____